

ἡμῖν, οὕτω καὶ συνέβη· ἐμὲ τε ἀποκατασταθῆναι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μου, ἐκεῖνον δὲ κρεμασθῆναι.

Ἀποστείλας δὲ Φαραῶ, ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ· καὶ ἐξήγαγον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχυρώματος, καὶ ἐξύρισαν αὐτὸν, καὶ ἤλλαξαν τὴν στολὴν αὐτοῦ· καὶ ἦλθε πρὸς Φαραῶ. Εἶπε δὲ Φαραῶ πρὸς Ἰωσήφ, Ἐνύπνιον ἐώρακα, καὶ ὁ συγκρίνων οὐκ ἔστιν αὐτό. Ἐγὼ δὲ ἀκήκοα περὶ σοῦ λεγόντων, ἀκούσαντά σε ἐνύπνια συγκρίναι αὐτά. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ τῷ Φαραῶ, εἶπεν, Ἄνευ τοῦ Θεοῦ ἔκ ἀποκριθήσεται τὸ σωτήριον Φαραῶ.

**ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ.**—Αἱ γυναῖκες, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι τὸ ἡμισυ μέρος τῆς πολιτείας· ὅθεν ὅστις δὲν φροντίζει πλὴν μόνον τῶν ἀνδρῶν τὴν παιδείαν, ἀφίνει τῆς πολιτείας τὸ ἡμισυ νὰ ζῆ ὡς θέλει, καὶ ὄχι κατὰ τοὺς νόμους. Ὡστ' ἐν ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει τὸ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ ἡμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομίζειν ἀνομοθέτητον. Ἄλλ' ὅταν εὐρίσκειται τὸ ἡμισυ χωρὶς νόμον, ἐργήγορα καὶ τὸ ἄλλο ἡμισυ παύει νὰ σέβεται τοὺς νόμους. Ἀπὸ τὰς γυναῖκας γεννώμεθα· εἰς αὐτῶν τὰς χεῖρας διατρίβομεν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀπαλωτέρας, καὶ ἀκολούθως εὐκολωτέρας νὰ λάβῃ ὅποιον ἀνθήποτε μορφὴν, ἡλικίας. Ὅποια ἦθ' ἔχουν αἱ γυναῖκες, τοιαῦτα μὲ τὸ γάλα τῶν αὐτῶ μᾶς ποτίζουν.—ΚΟΡΑΗΣ.

Διο πράγματα ζητῶ ἀπὸ σέ· μὴ μὲ τὰ ἀρνηθῆς πρὶν ἀποθάνω. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ ἐμὲ ματαιότητα καὶ ψεῦδος· μὴ μὲ δώσης πτωχείαν, μηδὲ πλοῦτον· μὲ τὴν ἰκανὴν εἰς ἐμὲ τροφήν τρέφε με· μήπως χορτασθῶ καὶ σὲ ἀρνηθῶ, καὶ εἶπω, Τίς εἶναι ὁ Κύριος; ἢ μήπως, εὐρεθεὶς πτωχός, κλέψω, καὶ λάβω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου ματαιῶς.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὅλα τὰ μέρη τῶν ὀψαρίων, τῶν ὀστρακοδέρμων ὡς καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν, εἶναι χρησιμώτατα διὰ κόπρισμα. Εἶναι δὲ καλὰ καὶ νωπὰ καὶ ταριχευμένα· προτιμῶνται ὁμως τὰ δευτέρα.

ΦΡΟΝΤΙΖΕ νὰ συναθροίξῃς ὅλας τὰς τρυπημένας ἢ σαπημένας ὀπώρας, τόσον τὰς ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, ὅσον καὶ τὰς καταγῆς, καὶ νὰ τὰς ἐκβάλλῃς ἀπὸ τὸ μέσον. Εἰ δὲ μὴ, οἱ περιεχόμενοι εἰς αὐτὰς σκόλικες, οἱ καὶ πρόξενοι τῆς φθορᾶς τῶν, θέλουν διεξέρχεσθαι καὶ χάνεσθαι εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ἀκόλουθον ἔτος θέλουν ἐκβαίνειν πολυπληθέστεροι.

ΚΑΙ ῥῆμα καὶ νεῦμα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μύριοις ἐνθυμήμασι καὶ περιόδοις ἀντίρροπον ἔχει πίστιν.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ.

του. Καὶ ἦτον ἐκεῖ μὲ ἡμᾶς νέος τις Ἑβραῖος, δούλος τοῦ ἀρχοντος τῶν σωματοφυλάκων· καὶ διηγήθημεν εἰς αὐτὸν, καὶ μᾶς ἐξήγησε τὰ ὄνειρατά μας· εἰς καθένα κατὰ τὸ ὄνειρόν τε ἔκαμε τὴν ἐξήγησιν. Καὶ καθὼς ἐξήγησεν εἰς ἡμᾶς, οὕτω καὶ συνέβη· ἐγὼ μὲν ἀπεκατεστάθην εἰς τὸ ὑπούργημα μου, ἐκεῖνος δὲ ἐκρεμάσθη.

Τότε ἔστειλεν ὁ Φαραῶ, καὶ ἔκραξε τὸν Ἰωσήφ· καὶ τὸν ἔκβαλε μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τὸν λάκκον· καὶ τὸν ἐξύρισαν, καὶ ἤλλαξαν τὰ φορέματα αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φαραῶ. Καὶ ὁ Φαραῶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ, Ὁνειρεύθην ὄνειρον, καὶ κάνεις δὲν εἶναι νὰ ἐξηγήσῃ αὐτό· καὶ ἐγὼ ἤκουσα νὰ λέγωσι περὶ σοῦ, ὅτι ἐννοεῖς τὰ ὄνειρατα ὥστε νὰ ἐξηγῆς αὐτά. Καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φαραῶ, λέγων, Δὲν ἀνήκει τοῦτο εἰς ἐμέ· ὁ Θεὸς θέλει δώσει εἰς τὸν Φαραῶ ἀποκρισιν εἰρήνης.

#### Ο ΜΗΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Τὸν Ἰανουάριον διέκρινεν ὡς πρῶτον μῆνα τοῦ ἐνιαυτοῦ ὁ Νουμᾶς Πομπήλιος, ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, ὅταν ἐπρόσθεσεν αὐτὸν καὶ τὸν μῆνα τοῦ Φεβρουαρίου εἰς τὸ μηνολόγιον ἢ ἔτος τοῦ Ῥωμύλου, τοῦ θεμελιωτοῦ καὶ πρώτου βασιλέως τῆς πόλεως αὐτῆς. Καταρχᾶς συνίστατο οὗτος ὁ μῆν ἀπὸ τριάκοντα μόνον ἡμέρας· ὠνομάσθη δὲ Ἰανουάριος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Θεοῦ Ἰανοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Ῥωμαῖοι ἐσέβοντο τὰ μέγιστα. Ἐκάλεσαν δ' ἐξ αὐτοῦ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ χρόνου, ὄχι μόνον διὰ τὴν ὁποίαν ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ὡς κρίνων περὶ τῶν παρελθόντων, καὶ προβλέπων ἢ προγινώσκων τὰ μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπέθεταν ὅτι εἰς τὴν μερικὴν αὐτοῦ φροντίδα ἦσαν παραδομέναί αἱ πύλαι τοῦ οὐρανοῦ· ὅθεν καὶ πάντοτε παρίσταναν αὐτὸν μὲ κλειδίον εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ θύρα ἢ πύλη ὠνομάζετο Ῥωμαῖστὶ Ἰάννα, (Janua). Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἰανοῦ εἶχε δύο πρόσωπα, ἐστραμμένα τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου· τὸ μὲν, γηραλέον, καὶ δηλοῦν πείραν ἢ γνώρισιν τῶν παρεληλυθότων· τὸ δὲ, νεαρὸν, σημαῖνον προόρασιν τῶν τοῦ μέλλοντος χρόνου. Ἐνίστε παριστάνετο μὲ τέσσαρα πρόσωπα, συμβολικὰ τῶν τεσσάρων ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ὑπελαμβάνετο νὰ ἔχῃ ἐξουσίαν. Ἄλλοτε πάλιν εἰκονίζετο καθήμενος εἰς τὸ μέσον δώδεκα βωμῶν, φανερόνων τοὺς δώδεκα μῆνας, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Νουμᾶς ἐδιαίρεσε τὸν χρόνον. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐγλύφοντο χαρακτῆρες ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, δεικνύοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ὅσας ἠῤῥησε τὸ ἔτος ὁ κυριάρχης αὐτός. Ὁ Νουμᾶς, φρόνιμος καὶ εἰρηνικὸς ἄρχων,